

[Anna-Marie Hansen]

har valgt at være organdonor, så har det menneske samtidig sagt ja til, at dødsprocessen må forlænges, indtil der er fjernet organer.

Fru Margrete Auken har ret i, at der er så mange komplicerede problemstillinger omkring døden, og at disse problemstillinger faktisk ikke har været med i debatten. En ændring af dødsriteriet betyder nemlig en ny definition af dødstegn.

Men der mangler mange ting i debatten, og jeg synes, det er væsentligt, at vi får taget fat på de store sundhedspolitiske spørgsmål, der ligger i accept af hjernedødsriteriet og en udvidelse af transplantationsbehandlingerne.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Det er blot en lidt forundret kommentar til fru Kirsten Lee, fordi det, fru Kirsten Lee gav udtryk for her fra talerstolen, var akkurat det samme, som jeg gav udtryk for.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Lige en bemærkning til fru Anna-Marie Hansen.

Det lovforslag, vi behandler i dag, er blevet rensset for den, jeg havde nær sagt tilsnigelse, der var i det gamle lovforslag, hvor man under dække af retten til en værdig død prøvede at komme igennem med en transplantationslov. Det var dengang, vi – både første og anden gang – havde vores cirkus med at få den tidligere justitsminister til at erkende, at det var lovligt at slukke for respiratoren. Det var nemlig, som om det ikke var lovligt før.

Det blev så erkendt i løbet af den debat, og siden hen er det blevet fastslået, bl.a. gennem et spørgsmål, jeg har stillet til justitsministeren for at få rensset forslaget for det. Ingen herinde mener, at man ikke skal slukke for respiratoren, hvis et menneske er hjernedødt, medmindre der åbenbart skal udtages organer. Men det er kun på grund af organudtagningen – det må vi altså holde fast ved – at vi laver dette i dag, alt andet er en tilsnigelse. Det er derfor, vi gør det.

Men jeg synes, det er vigtigt af hensyn til den videre debat, at vi gør os helt klart, at det andet problem er løst, for det har forvirret debatten, at man blev ved med at komme rendende med det, som om det var sådan en måde at pakke det

ind på. Jeg er altså meget glad for, at justitsministeren har rensset det ud denne gang, og jeg vil bede fru Anna-Marie Hansen om også at gøre det, så vi får debatten til at dreje sig om det, den skal.

Mejdahl (V):

Den sag, som vi debatterer, er af en helt anden karakter end så mange af de sager, vi ellers behandler her i Folketinget. Det er en sag, som optager befolkningen på en helt anden måde end økonomi og betalingsbalance, hvor store og væsentlige disse spørgsmål end måtte være.

Jeg har følt og mærket denne forskel i stemmeføringen og engagementet i mange forsamlinger, når jeg har været rundt til møder. Det samme indtryk har skinnet klart igennem i de ordførertaler, som jeg har lyttet til i dag.

Når jeg tager ordet under denne debat, er det for som supplement til mit partis ordfører hr. Bjørn Elmquists udtalelser at tilkendegive min og også flere af Venstres medlemmers holdning til noget af det ganske principielle i lovforslaget.

Først vil jeg gerne tilkendegive, at jeg synes, at regeringen har lyttet til Etisk Råd og til den debat og de røster, der har lydt fra brede kredse i befolkningen. Det kan ses ved at sammenholde lovforslaget med tidligere udarbejdede lovforslag. Men jeg synes ikke, regeringen har bevæget sig nok. Jeg synes også, at debatten har stået på længe nok, og at vi må træffe en afgørelse.

Nu vil jeg ikke gå ind i teknikken, for det, jeg især synes er svært, er § 14, stk. 3. Jeg synes, der skal ligge en klar skriftlig eller mundtlig tilkendegivelse fra den pågældende hjernedøde person om, at vedkommende vil afgive ét eller flere organer i transplantsøjemed. Jeg synes ikke, denne beslutning skal overlades til andre, heller ikke til de pårørende, som midt i sorgen har det svært nok i forvejen, og også for at undgå, at flere skal tage stilling og blive enige. Hvem af de pårørende skal der lyttes mest til? Kæresten eller forældrene? Hvilken strid kan der ikke opstå? Og hvilket pres kan de pårørende ikke føle sig underlagt?

Den dag, vi får dette vigtige spørgsmål afklaret og får informationen i gang, tror jeg, det vil blive almindeligt i familierne at diskutere og tage stilling til spørgsmålet for eller imod at være organdonor. Det er vigtige samtaler, hvor man